

DOCH WANNEER HET VOLMAAKTE ZAL GEKOMEN ZIJN. . . .

□ □ DOOR NEL ENGELKAMP—CAESAR □ □

(Slot).

DE warme Augustusdagen sleepen zich loom voort. Nog nooit is een vakantie Sijtje zóó lang gevallen. Bikkers is al een paar maal aan haar huis geweest, om haar tot een fietstochtje over te halen. Ze weigert telkens en lacht om zijn teleurgesteld gezicht. Het liefst zit ze thuis, op de veranda bij het spijlenhek. Ze doet niets in haar stoel, het is te heet je te bewegen; de hitte golft om je heen, de heele natuur lijkt één groote broeikas. In de kers, die in houten bakken bij het hek groeit, zijn de bloemen niet te tellen. De blaren zijn vergeeld. Door de hevige warmte hebben alle planten te snel geleefd; nu zijn ze vroeg oud, als noordelijke menschen in de tropen.

Uit den muur, waar Sijtje op kijkt, is een steen gevallen, en in de ontstane opening hebben musschen hun nest gemaakt. De vingers van den wingerd, die in het voorjaar ver beneden het raam bleven, zijn er nu een eind bovenuit getast.

Sijtje kijkt naar de rood-aarden bloempotten op de grijs-steenen kozijnen, rose plaatjesbloempjes van begonia's en lila trossen van primula's, die nooit uitgeput raken en zich steeds, meer en meer, in liefde blijven geven.

En door de wijd-opengeschoven ramen ziet ze in de kamer de speren der gladiolen op het glanzende bruin van het orgel, de oranje goudsbloemen in den kristallen druivenspoeler; ze weet de bronsgroene koelte van de drijfschaal, waar gele compositen als plompen en twee witte dahlia's als lelies in drijven. De poes zit er in te visschen; als ze met haar poot het water raakt, trekt ze gauw terug. Daarna loert ze op een vlieg, die over het tafelkleed kuiert, maar wordt door Sijtjes moeder verjaagd.

Deze is bezig, de bloemen water te geven; anders is dit Sijtjes werk, maar Sijtje schijnt deze vakantie alles te vergeten.

Het is een zwak, klein vrouwtje, Sijtjes moeder, met een gebogen rug van de zorgen en een smal gezichtje, als van een vogeltje. Sijtje lijkt in niets op haar, haar slank figuur en haar nerveuze beweeglijkheid heeft ze van haar jong-gestorven vader.

Sijtje legt een kussen op haar schoot, als uitnoodiging voor de poes, die op fluweelen pootjes de veranda opwandelt. Ze heeft haar begrepen,